Ч. 58. Неділя 19 марта (1 цьвітня) 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж: Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

Пос. ґр. Дідушицкий говорив дальше: Так отже не можемо в сім случаю відступити від жаданя автономії для нашого краю. А при тім — можу о тім увірити президента міністрів — будемо памятати передовсім, щоби не приняти нічого такого, що могло би нарушити єдність держави або скріпити стремленє до розкавалкованя держави. Розуміє ся, що будемо старанно розслїджувати фінансові услівя розширеня автономії. Причиною того — повтаряю — длячого будемо голосувати за пильностию чиїхсь внесень, єсть то, що бажаємо з цілою повагою, щоби спільно зі справою ординациї виборчої була розслїджена також і справа автономії, справа зміни конституциї. (Пос. Ельбоґен: Справа сотвореня і кінця сьвіта). Заявляю рівночасно, що коли підносимо ту звязь, не значить то, мов би то ми ставили звязь межи відокремленєм Галичини а ординациєю виборчою. Бажаємо самоуправи для держави і для всіх і аж змушені до того звернемо ся на становище одної провінциї. (Грімкі оплески Поляків).

Тепер промовив пос. Василько (з рускою клюбу) а полємізуючи з Всенїмцями, сказав їм, що они, щоби удержати верховодство Нїмців, видвигнули цілу купу справ автономії і пошукали собі союзників межи Поляками. Отже в союзі з польским Колом, котрого земляки в Прусах відчувають так добре лагідну руку нїмецку, хотять Всенїмці в Австриї завести для Нїмців систему гнобленя всіх, що не суть Нїмцями. Через відокремленє Галичини має бути цілий, не лиш польский нарід, але і міліони Русинів, 200.000 Нїмців і жидівске населенє а навіть і Буковина видані на ласку шляхотскої кліки. В хвили, коли би відокремлено Галичину, мусїла би, розуміє ся, мала провінция Буковина, прийти знов там, де вже раз була, стала би ся округом Галичини. На Буковині певно нема нікого, з вимкою може яких пятьдесять властителів більшої посїлости, котрі мають дивного рода назви Вірмено-Поляків, хто би не пригадав собі з огірченєм ті часи. Пос. Василько закінчив свою бесїду словами: Сильної Австриї, котрої всї народи були би наділені національною автономією, парляменту тих народів вибираного на основі загального, рівного, безпосередного і тайного права виборчого під династиєю Габсбурґів, — ось чого хотять Русини. Товариші всїх партий, чи они тайні радники, чи звичайні горожани, нехай нині добре розважать, за якою проґрамою голосують.

Пос. ґр. Штірґкг заявив іменем клюбу вірно-конституцийної більшої посїлости, що они в виду становища, на яке реформа виборча має зіпхнути Нїмців в Австриї, будуть голосувати за пильностию.

На внесенє пос. Шлеґля закінчено дебату і вибрано ґенеральними бесїдниками „против“ дра Странского (Чеха) і „за“ пос. Шалька (Всенїмця).

Пос. Странский доказував насамперед, що внесеня о відокремленє Галичини мають на цїли зробити роздор межи славяньскими партиями, щоби недопустити до реформи виборчої, а відтак говорив: Не хочу на докори бесїдника Кола польского відповідати докорами, тим більше що ще перед кількома днями з нашої сторони заявлено, що нам розходить ся о як найтіснїйшу дружбу з Колом польским. Мушу однак іменем ческого клюбу заявити, що позістанемо вірні історичній політицї ческого народу, вірні єго традициям і інтересам і гадаємо, що вільно нам сказати, що понятє автономічної політики в Австриї взяте з ческого словаря політичного. Ми не лиш вірні ідеї автономії, але й будемо боронити кождого внесеня автономічного, скоро лиш оно веде до успіху. Длятого, що гадка о автономії єсть для нас сьвята, не приймемо для так важної справи ніколи політичної плятформи від пана Шнерера.

---

15)

Ледами і ночами.

(З анґлійского — Макса Памбертона).

(Дальше).

Бонцо ставав тоді звичайно дуже лютий і грозив, але єї відвага була непохитна.

— Ми велимо вас нагаями висїчи — кричав він — а тоді побачимо, що ви скажете. Гадаєте, що зможете нам опирати ся? Ого! Я роздавив би вас моїми пальцями.

— Справді маєте досить сили до того — відповідала она просто.

Бонцо виходив тоді все з келії і гримав з цілої сили дверми. Доси все ще вагував ся виповнити свої погрози. Він не забував, що Мариянна Бест була Анґлійкою і що може ще прийти день, коли би ціла справа стала звістною. Але він робив все, що могло ділати на природну слабість дівчини. Одного рана виведено єї на подвіре і приневолено приглядати ся, як якогось увязненого били кнутами. Зойки нещасливої жертви так єї разили, що она ціла тремтіла, а коли побачила кров, упала зімліла на землю. Але єї відповідь Бонцови була та сама.

— Ви всї труси — сказала она — а до того глупі. Не знаєте правди, навіть коли єї почуєте, а до того не маєте ніякої товариської оглади. О, ви мене не налякаєте! Я сьмію ся, коли вас бачу таким. І колиб ви могли самі себе бачити, то певно й ви сьміялись би.

Она дійстно показала ся відважною дівчиною. Але коли зелїзні двері з гуркотом замкнули ся і она знов була сама, а крім шуму моря не доходив до неї ніякий звук, тоді кидала ся з зойкотом на постіль, пригноблена почутєм свого нещастного положеня. Як гадала, не мала она вже ні одного приятеля на широкім сьвіті; і Павло здасть ся забув о ній. Виравді якийсь час поборювала ту гадку, она була на стілько розумна, аби погадати, що в єго словах лежала може яка глубша думка; але коли дни минали, а він не приходив, ні не було від него ніякої вістки, єї любов захитала ся, она перестала зачислювати єго до своїх приятелів, була вже душевно зломана.

Надійшов ранок двайцятого дня і до темної келії упав промінь сонїшного сьвітла та додав їй трохи веселїйшого вигляду. Мариянна пробудила ся, одїла ся і вийшла на годинний прохід по валах форту. Від трех тиждній арешту дозволено їй на такий прохід всего три рази. Она побачила перед собою місто і здивувала ся, як відмінний вид надало всім предметам сонце, як в тім сьвітлї навіть понурі бараки виглядали красше і привітнїйше. З місця, де стояла, бачила позолочувані вежі і бані кронштадских церков, що чудово сияли, бачила дивно будовані, але тепер живописно виглядаючі доми, що густо збиті стояли довкола торговельної пристани. Дальше в долині побачила доки, де колисали ся великі кадовби панцирників і кружляків. Там кипіло житє і денцо з него доходило аж до неї, бо она чула голос труб, пронибаючий свист парових машин і дзвінкі удари великих молотів в арсеналї. Сонце придавало всім предметам привітливий вигляд. Дула великих армат, що виставали з сильних укріплень острова, немов би були скупані в золоті, металеві части кораблів горіли огнем, море переливало ся пінячись, сияючи і полискуючи через срібнобілі піскові лави. Одушевлена але рівночасно й глубоко засумована глядїла Мариянна на прехороший образ там під єї ногами, бо то було для неї символом того всього, що она утратила. Супротив тої краси природи відчувала она страшенно свою неволю і в ній обудила ся туга за волею, та туга, котра для арештанта єсть найстрашнїйшою карою. Всюди бачила житє і роботу та радість з житя, лише она одна не могла брати в тім участи.

Коротка година минула аж надто скоро; она вернула о семій до своєї келії і споживала скупе снїданє, яке їй подано. Роздумувала, чи не появить ся нині знов Бонцо, аби мучити єї тими самими питанями що від трех тиждній і вкінци постановила, аби позбути ся єго відвідин, оповісти єму що небудь, чим міг би він відтак якийсь час займати ся, коли нараз роздало ся стуканє до дверий. Гадала, що то єї мучитель і силувала ся наборзі щось видумати. Але двері отворили ся і чоловік, що увійшов, не був Бонцо.

— Павло! — скрикнула, зриваючи ся з крісла, а відтак задержуючи ся мовчки і зачудована.

Справді перед нею стояв єї суджений. Она бачила, що він мав на собі повний мундур офіцира артилєрії — зелений кабат з червоними випустками, високі чорні чоботи, ба-

Чи єсть партия для Славян, головно же для Чехів і Поляків менше неприхильна як тота, що предложила то внесенє? Чи Поляки можуть то погодити із своєю точкою чести? Чи можливе, щоби Коло польске по тім всім, чого тут дізнав від тих панів один із найвірнійших синів народу польского, котрий був президентом мінїстрів, по тім, чого дізнав не лиш ґраф Бадені, але й ціле Коло польске і цілий нарід польский, по тих найпідлійших і найогиднійших атаках, яких тут в палатї і поза палатою дізнали польскі посли і їх народність, пішло тепер разом з такою партиєю? Чи тоді нарід польский не названо би народом кулїв (хіньских робітників, що ідуть в найми)? Чи можна таке внесенє з рук якраз тої партиї трактувати поважно? Чи не дали би ми доказу, що єсьмо „менше вартні", як то о нас тут сказано, коли би ми приняли той дарунок Данаїв? Всенїмцям зовсїм не ходить анї о автономію анї о самостійність Галичини, але о позицию Нїмців в парляментї і о то, щоби тут лїпше майоризувати прочих Славян. І до того хочете ви, панове, хоч би лиш формально причинити ся?

О щож ходить? Поляки кажуть, що о засаду автономії, і дають до пізнаня, що хотїли би відокремленя Галичини. Отже позволю собі завізвати всїх послів, членів правительства і репрезентантів Галичини, щоби з рукою на серци відповіли, чи Галичина вже нинї не тїшить ся в значнім степени окремішностию? Ми їй завидуємо того. Чи Галичиною правлять з Відня? (Пос. Стврртня: Так!) О нї! Ми би дуже радо заміняли ся з вами. Маємо право завидувати вам, бо коли Галичина не має ще нинї повної автономії, то має єї вже в значній части. Чи в польских округах суть чужі судиї? Чи чужих іменують старостами? Чи намістником Галичини був коли Нїмець? Чи на начальнім становищи у Вцідїлї краєвім, віцепрезидента краєвої дирекциї скарбу, начального директора почт і т. д., і т. д., як там всї тоті достойники називають ся, мала коли Галичина Нїмців? Отже маєте, панове, в значній части відокремленє, хоч не повне. Але чи лїпшого відокремленя можете сподївати ся з руки пана Штайна?

Приглядаємо ся вашим відносинам і видимо, як вам добре веде ся. Отже коли в такій хвили, коли внесено реформу виборчу, котра може хоч в части прийти з помочию, посли з Галичини заявляють ся за внесенєм, котре має на цїли недопустити до реформи. Чи нас то яко репрезентантів ческого народу не має непокоїти? Гляньтеж на справу і з иншої сторони: атже ті панове репрезентують тут ідеї державні, котрі не можуть вам бути симпатичні. Вистане пригадати хоч би лиш Вжесню.... Бесїдник полемізував відтак з ґр. Сільва-Тарука, а вернувши ще раз до бесїди пос. ґр. Дідушицкого, сказав, що поступованє Кола польского мусить зробити враженє, що оно покинуло ідею славяньску в хвили найважнїйшого спільного інтересу. Внесенє уложено з цїлим вирафінованєм, щоби було клином, котре має розбити Славян. Бесїдник апелював наконець до польских послів, щоби розваживши тенденцию партиї, котра поставила внесенє, зробили в згоді зі своєю честию і совістию то, що будуть уважати за відповідне.

Відтак промавляв другий ґенеральний бесїдник др. Шальк і доказував, що президент мінїстрів бар. Ґавч в своїй промові станув в противности з заявою Монарха з 1892 р., котрий відокремленє Галичини уважав за можливе і відповідне. Бесїдник призпавав, що внесенє не поставлено в звязи з реформою виборчою, а опозицию социялїстів пояснював собі тим, що по відокремленю Галичини борба їх зі шляхтою буде труднїйша. То однак не обходить Нїмців, котрі мусять боронити ся від шкоди, яка грозить їм в реформі виборчій.

Вісти політичні.

Справи парляментарні і відроченє палати послів. — Положенє на Угорщині. — Події в Росиї.

На вчерашнім засїданю палати послів зложив пос. Романчук іменем руского клюбу заяву, що клюб стоїть при жаданю народної автономії і при ревізиї законів конституцийних з 1867 р. Клюб мусїв би стояти безусловно при подїлї Галичини на всхідну і західну а порозуміне межи обома народами буде можливе аж тоді, коли обі народности будуть рівно заступлені. Скоро нема охорони за помочию народної автономії, то мусить бути сильнїйше неутральне правительство і сильний центральний парлямент.

По промові ґенеральних бесїдників відкинено пильність внесень в справі ревізиї конституциї і приступлено до дискусиї над законом о емеритурах для урядників державних і ухвалено сей закон в другім і третім читаню. Дальше ухвалено закон о підвисшеню емеритур старого типу для вдовиць по урядниках і закон о пільгах податкових при перебудові домів в Кракові і на тім закінчено наради. Перед кінцем засїданя відчитано ще ряд інтерпеляций а між ними інтерпеляцию пос. Романчука в справі поступованя галицких властий супротив руского населеня.

На тім закінчило ся засїданє а слїдуюче назначено аж на день 24 цьвітня. Се відроченє засїдань палати а рівночасно з тим і засїдань комісиї для реформи виборчої звернуло загальну увагу, тим більше, що правительство і прихильники реформи виборчої хотїли, щоби засїданя комісиї відбували ся ще через цїлий тиждень та щоби в тім часї покінчено ґенеральну дебату, а по сьвятах щоби вже приступлено до річи. Нараз зовсїм несподївано скликано країньский сойм, а се послужило за причину відроченя засїдань комісиї, бо між иньшими засїдають в нїй також Словінцї.

Скликанє країньского сойму, котре зовсїм не було пильне, уважають нїмецкі і ческі ґазети за погіршенє ситуациї для правительства, котре хоче тепер зискати на часї і ще перед закінченєм ґенеральної дебати в комісиї завести переговори в справі компромісу в реформі виборчій. Рівночасно пішла чутка не потверджена доси, що мінїстер для Галичини др. Пєнтак має уступити і що межи ним а Колом польским настало вже від довшого часу якесь напруженє.

На день 11 цьвітня, коли кінчить ся речинець скликаня парляменту угорского, лагодить ся і правительство і коалїция. Здає ся, що того дня появить ся манифест правительства, в котрім будуть подані причини, задля котрих не скликано виборів. Рівночасно має появити ся також манифест получеnої коалїциї з підписами всїх послів. — Бранка на Угорщинї не відбуде ся скорше аж в половинї червня, а в наслїдок того рекрути з 1905 р. будуть не скорше аж в липни покликані до презенцийної служби. Покликана буде лиш піхота.

ранкову шапку з золотим орлом — але єго лице мало глубокі морщини і рука, що спочивала на шаблі, була тонка і біла. Він не міг спершу промовити слова, лише колисав ся на запятках сюди і туди, як звичайно, коли дармо силував ся промовити слово.

Коли зачудованє минуло, заволоділо Мариянною глубоке милосердіє над Павлом. Незамітно укрила она за філїжанкою кусник сухого хлїба, аби він не бачив, яку поживу їй дають. Відтак повела мимохіть рукою по розбуренім на вітрі волосю і поглянула засоромлена на бідну одежу, яку мала на собі.

— Отже то ти — сказала, силуючись бути веселою. — Але я повинна була знати, що в Росиї нїхто иньший не застукав би до моїх дверий.

Павло не відповідав. Він глядів на бідну обставу келїї і стрепенув ся, немов би холод ґранітних стін зморозив єго тїло.

— Боже! — скликнув. — Отже то твоє нове мешканє, Мариянно!

— Так — відповіла, опираючи ся плечима о стїну — тут можуть мене все застати мої приятелї; не потребуєш мене питати, чи я нинї приймаю. Буду тїшити ся — нї, не підпирай мене, Павле — я досить сильна —

Як то стало ся, она сама не знала, але коли знов отворила очи, Павло держав єї в обіймах і сильно і сильно притискав до своїх грудий. Сльози стояли в єї очах, але то були сльози радости.

— Люба — говорив він — не муч ще й ти мене, я вже й так досить терплю! Кожда година, від коли взяли мені тебе, була для мене годиною найстрашнїйшої муки. Для мене не було сонїшного сьвітла, нї дня нї ночи. Мого житя не було. Я жив в темнотї; мої очи бачили лиш образ тої, котру люблю. — Мариянно, ти чей любиш мене ще?

Він притиснув єї сильнїйше до себе і она не опирала ся. Довгі дни самоти стояли ще надто добре в єї памяти, щоби мала той новий доказ любови відпихати.

— Ти сказав їм! — заплакала. — Они нїчого не знали, доки ти їм не сказав! Коли я тепер терплю, то терплю через тебе. Твоя любов привела мене сюди. Як можу я вірити —

Але єї докори нагле замовкли, бо руки, які держали єї в обіймах, дрожали і коли она поглянула в лице молодого чоловіка та побачила душевну муку, що пробивала ся в чертах єго лиця, перемінив ся єї гнів в милосердіє.

— Нї, нї, Павле — не слухай мене! — скрикнула, чепляючись єго. — То всьо неправда! Моя любов не ослабла, то лише я така слаба, недужа і самотна! Скажи менї, що ти мій приятель, скажи менї, що хочеш мене спасти!

Єго відповідь була та, що він безнастанно покривав поцїлуями єї чоло і уста.

— Я на все остану твоїм приятелем, Мариянно! Дай Боже, аби я міг тебе виратувати. Але як то тут зробити? То неможлива річ! Ти зробила собі з них ворогів, а прощати они не уміють. — Я слуга і мушу слухати.

Она поглянула на него і усьміхнула ся крізь сльози.

— І ти слухав. О, я розумію — сказала спокійно. — Коли ти говорив против мене, то я знала, що ти мусїв так говорити. Але я люблю тебе, Павле, помимо того.

Она поцїлувала єго; але ним заволоділо чувство встиду і він почервонїв, бо пригадав собі, кілько борби коштувало єго зізнанє при слїдстві. Він вже хотїв признати ся перед нею до того, бо єго честнота обурювала ся на єї великодушне довірє. Але она почали про иньші річи говорити, особливо про послїдні страшні днї.

— Ти не приходив — замітила — а я так дуже бажала того. Вкінци сказала я собі, що ти нїколи не прийдеш або що ти слабий. Павле, ти таки був слабий. Твої очи вказують на то.

Она взяла єго лице в свої руки, так що сьвітло сонця падало на него, але він здвигнув байдужно плечима.

(Дальше буде).

Чим близше до сьвят, тим більший настає в Росиї переполох, бо загально сподівають ся і вибуху страйку і революциї, а в декотрих містах і погрому жидів. З Киева, Катеринослава, Єлисаветграда і Кишенева втікають жиди вже тепер масами.

В Петербурзї вибрано до ради державної 12 членів а між ними Тімірязева, Ясулиньского, Авдакова і Ханенка з ґрупи торговлї і промислу а з поміж купців вибрано Мухіча, Крестовнікова, Ротванда і Крамера.

Новинки.

Львів, дня 31-го марта 1906.

— **Дрібні вісти.** Міністерство скарбу дозволило на утворене в р. 1906 шістьох нових помірових повітів при евіденциї катастру ґрунтового податку, а іменно: Кишеновичі, Тухів, Радомисль, Любачів, Рожнітів і Глиняни. — В місцевости Ґріс, коло Боцен в Тироли засунула ся онодги вечером скала і земля і присипала одну селяньску загороду. Три особи, між ними двоє дїтий, погибли під розвалинами дому.

— **Демонстрациї в Букарештї.** Онодги вечером зібрало ся перед міским народним театром в Букарештї поверх $1\frac{1}{2}$ тисячки студентів і демонстрували против аматорского представленя у француским язицї. Представлене перервано, а поліция і войско розігнали демонстрантів. Розрухи перенесли ся зперед театру до реставраций і кавярень, де студенти наробили много шкоди, а 170 осіб ранено. Власти зарядили слїдство. Студенти вислали до французкого посольства в Букарештї депутацию, котра запевнила посла, що демонстрациї не звертали ся против французкого язика, але лиш против тої частини румуньскої суспільности, котра погорджує рідною мовою а уживає чужого язика.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля Jad Charuzim, улиця Бернштайна). В недїлю дня 1-го цьвітня с. р. „Суєта“, комедия в 4-ох дїях Карпенка-Карого. Виступ н-ні М. Заньковецкої. — Початок представлень точно о $7\frac{1}{2}$ годині вечером. — Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К, другорядний на 6 вистав 10 корон.

— **Божевільна з грішми.** Анна Павелек, служниця, відобравши з каси ощадности уміщених там кількасот своїх корон, зійшла з розуму, вибігла з грішми в руках на улицю і цїлком без причини почала робити галабурди. Поліция віддала хору в опіку комісарияту і зложила там відобрані від нещасливої 390 корон в банкнотах.

— **Розумне розпорядженє.** Американьскі часописи доносять, що шеф поліциї в Ст. Люїс, хотячи охоронити молодїж від зіпсутя а женщини увільнити нераз від встиду, приказав поліциянтам арештувати кождого, хто на улици або в публичних місцях відважить ся ужити якого проклону або взагалї згіршаючих слів. За ту провину визначено кару від 5 до 50 долярів.

— **Вйратовані гірники в Куррієр.** З Лян у Франциї доносять, що вчера добуто з закопу ч. 2 в Курріер 13 живих гірників. Найдено їх цїлком случайно. Робітники, заняті гашенем пожару, мали саме намір вийти з копальнї, коли нагле побачили наближаючі ся і ледве на ногах держачі ся стати. Гірників тих, добутих на верх, піддано сейчас лїкарским оглядинам. Всї они незвичайно ослаблені, одначе мають ся розмірно добре. Відставлено їх до шпиталя. Гірник Немі, котрий був провідником уратованих, почав допитувати ся насамперед о родину. Уратованим дають каву по ложочці, одначе обезсилені так довгим голодом їх жолудки приймають навіть і то з великим трудом. Перед шпиталем збирають ся великі товпи народу, аби пересьвідчити ся, чи не мають поміж уратованими своїх. — Лїкар, що лїчить хорих гірників, висказує побоюванє, щоби не прокинув ся між ними черевний тиф, бо они їли землю, дерево, гниюче мясо і т. ин. Комнати, в котрих уміщено уратованих гірників, треба було затемнити, бо они не можуть дивити ся на денне сьвітло. — Гірник Немі перший повитав свого вітця і розплакав ся. Він так оповідає свої пригоди: В хвили вибуху в копальни почав я утїкати, а по дорозї наткнув ся на 150 трупів. Вкінци удало ся менї добічи до кінця штольнї, де я побачив 12 товаришів, котрі найшли там захист. Спершу гадали они, що я належу до ратункового віддїлу і що приношу їм ратунок, але коли довідали ся, що належу так як і они до засипаних в серединї копальнї, попали в страшну розпуку. Я додав їм відваги і ми 8 днів сидїли в тім самім місци. Кождого дня накручував я годинник і в той спосіб знав, котра година і кілько днів минуло. Ми їли землю, кору з дерева, піддержуючого звід в копальни, одним словом всьо, що лише найшли. В темнотї не могли ми найти дороги і блудили по копальни. Одного вечера дійшли ми до якоїсь кіньскої стайнї, де найшли овес, котрим жили два днї. Відтак їли ми мясо з погибших в копальни коний, що вже гнили, і пили з фляшок воду. Послїдного дня подїлили ся ми на три части, аби кожда з окрема глядала виходу. По дорозї наткнулись ми на струю сьвіжого воздуха і то дуже нас оживило, вкінци поволїкли ся ми дальше і вкінци по 20 днях похороненя під землею нас уратовано. — Донесенє о тім чудеснім спасеню гірників викликало серед населеня величезну радість. Але рівночасно підносять ся острі докори против дирекциї копальнї, що можна було богато людий виратувати, коли би ратункові працї були сейчас енерґічно переведені. La Patrie виступає против страйкових аґітаторів з закидом, що ще онодги не хотїли пустити гірників до копалень мимо того, що ті хотїли брати участь в ратунковій акциї.

— **Родинна траґедия.** З Ческої Липи доносять: Перед повітовим судом в Німес мав онодги відбути ся розводовий процес мулярского майстра Пічмана і єго жінки. В дорозї до суду напав Пічман на свою жінку і рубнув єї з заду сокирою кілька разів в голову так сильно, що Пічманова на місци погибла. По довершенім злочинї Пічман схоронив ся в своїм домі і підпалив єго. Коли сусїдя прибули на ратунок, найшли вже спаленого на уголь Пічмана.

† **Померли:** Александер Розлуцкий, секретар судовий в Рожнітові, в 40-ім роцї житя; — Тома Пайсарек, б. властитель звістної пильзненьской пиварнї у Львові, в 59-ім роцї житя. — У Львові Леокадия з Матковских Процакива, вдова по банковім урядникови, в 40-ім роцї житя.

Телєґрами.

Відень 31 марта. Вчерашнє засїданє комісиї для реформи виборчої відкликано, а слїдуюче засїданє назначено на день 24 цьвітня.

Лянс 31 марта. Вчера видобули з копальнї в Курієр знов кілька трупів, котрі виглядали як мумії. Лїкар, котрий їх оглядав, каже, що смерть настала аж перед 20 годинами.

Париж 31 марта. Цїла праса займає ся справою виратованя 13 гірників в Курієр. Радикальна і социялїстична праса виступає остро против товариства копальнї, котре не приступило безпроволочно до енерґічного ратунку. Ґазета Figaro розписала складку для виратованих.

Петербург 31 марта. До „Руси“ доносять з Одеси: Потверджуєсь сензацийна вість, що тїло поручника Шмідта на приказ з Севастополя викопано в ночи із спільної могили і вкинено до моря. Адмірал Чухнін відмовив сестрі Шмідта виданя рукописий, над котрими Шмідт пересидів послїдну ніч перед страченєм.

Петербург 31 марта. Кріпость Владивосток постановлено узброїти з причини непокоячих вістий о збільшеню японьскої фльоти.

Київ 31 марта. (П. А.) Богато родин жидівских виїздже з міста, бо розійшла ся чутка, що на Великоднї сьвята відбуде ся погром жидів. Власти поробили зарядженя, щоби здушити розрухи при помочи войска.

Господарство, промисл і торговля.

— **Секретарият ц. к. уприв. галицкого акцийного банку гіпотечного** подає до відомости, що замкнене рахунків банку за 1905 р. виказує зиск в квоті К 2,275.521. По струченю відписів в сумі К 774.578 і уморень в квоті 24.481 К, дальше по зачисленю до резервового фонду надзвичайної квоти 50.000 К, вкінци по виділеню установлених статутами тантиєм, показує ся опроцентоване акцийного капіталу по $7\frac{1}{2}$ від ста т. є. по 30 К від акциї. На рахунок того виплачено вже за купон, платний 1. сїчня 1906, по 20 К, а на загальних зборах акционарів банку, що мають відбути ся дня 10 цьвітня с. р., представить надзираюча рада внесене на виплату купону від акций, платного 1 липня 1906 по 10 К від штуки.

— **Цїна збіжа у Львові дня 29 марта:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·10 до 8·50; жито 5·60 до 5·80; овес 6·90 до 7·20; ячмінь пашний 6·— до 6·30; ячмінь броварний 0·— до 0·—; ріпак 13·— до 13·25; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 8·50 до 9·—; бобик 6·30 до 6·70; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 60·—; конюшина біла 45·— до 55·—; конюшина шведска 75·— до 90·—; тимотка 22·— до 26·—.

НАДІСЛАНЕ.

— **Лише 1 корону** стоїть річник 1905 „ДОБРИХ РАД“. Зміст: 388 порад, 94 рисунків, 101 допитів, а 138 поучаючих афоризмів.— Річники з минувших лїт продають ся за половину цїни. — Передплата на 1906 рік 2 К. Адреса: „Добрі Ради“ — Стрілецкий Кут (Буковина).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).